

ELIZABETH GEORGE

Achter het licht

HET FLUISTEREILAND BOEK 4

Zullen ze je vinden, Becca King?

Over het boek

Het spannende slot van de Fluistereiland-saga

Seth Darrow is goudeerlijk, recht voor z'n raap en relaxed. De laatste tijd is zijn leven echter allesbehalve rustig...

Sinds zijn geliefde opa Ralph een beroerte kreeg, heeft Seth alles in het werk gesteld om hem weer thuis te krijgen, voor zijn tante misbruik kan maken van de situatie. Zij staat namelijk te popelen om opa's waardevolle onroerend goed in handen te krijgen. Seth wil tevens werken aan een stabiele relatie met Prynne. Hij houdt van haar, maar heeft ze nu echt haar drugsgebruik onder controle?

Intussen is het leven gecompliceerd voor de andere bewoners van Whidbey Island. Derric heeft Rejoice teruggevonden, zijn zusje dat hij moest achterlaten in Oeganda, maar niemand – Rejoice inclusief – weet dat ze zijn zusje is.

Jenn heeft ontluikende gevoelens voor haar teamgenoot Cynthia, iets wat haar streng christelijke moeder nooit zou goedkeuren.

En Becca, die nog steeds onder een valse identiteit op het eiland woont, verbergt het grootste geheim van iedereen.

Over de auteur

Elizabeth George begon al op haar zevende met het schrijven van korte verhalen. Na haar studies Engels en psychologie werkte ze jarenlang als docent.

Haar eerste boek, *Totdat de dood ons scheidt*, werd meteen bekroond met diverse prijzen. Het werd een internationale bestseller, net als alle boeken die ze daarna schreef. Het bekendst is Elizabeth door haar wereldberoemde thrillerserie over Inspecteur Lynley, die door de BBC bewerkt werd voor tv en film.

Van dezelfde auteur

Afrekening in bloed
Dag des oordeels
Een duister vermoeden
Klassemoord
Ik weet wat je denkt
In de ban van bedrog
In handen van de vijand
In volmaakte stilte
In wankel evenwicht
Lichaam van de dood
Mij is de wrake
Een onafwendbaar einde
Schaduwkant
Stormgevaar
Totdat de dood ons scheidt
De verdwenen Jozef
Verloren onschuld
Verrader van het verleden
Waar rook is...
Wie zonder zonde is...
Zand over Elena
Zijn laatste wil

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Elizabeth George

Het Fluistereiland – Boek 4

Achter het licht

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Edge of the Light

© 2016 by Susan Elizabeth George

First published in the United States of America by Viking,
an imprint of Penguin Random House LLC, 2016.

Vertaling

Fanneke Cnossen

Omslagbeeld

© Nina Masic/Trevillion Images

Omslagontwerp

Mariska Cock

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 90 229 9983 7

NUR 285

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

In dierbare herinnering aan GA

*Zij raken heel snel aan elkaar verslingerd
Ik moet een beetje tegenwringen
Want te licht verkregen is al gauw te licht bevonden*

– William Shakespeare, *De storm*

1

Ziekenhuizen waren al iets verschrikkelijks, maar revalidatiecentra waren nog erger. In een ziekenhuis werd de ellende die mensen overkwam tenminste onmiddellijk aangepakt en uiteindelijk wist je hoe het zou aflopen. Na een auto-ongeluk werd je naar de Spoedeisende Hulp gebracht, opgelapt of geopereerd, je bleef leven of je ging dood. Dat kostte tijd, maar er kwam een einde aan de tijd. In een revalidatieoord echter, sleepte alles zich maar voort. Vooral als je een beroerte had gehad.

Daar moest Seth Darrow aan denken toen hij naar zijn grootvader keek in een van de fysiotherapieruimtes in Penn Cove Care, dat gelegen was aan een lommerrijke zijstraat in de oude victoriaanse stad Coupeville op Whidbey Island. Seth en zijn vader hadden net een deprimerend gesprek gehad met het hoofd van de fysiotherapieafdeling, een vrouw die vijftwintig jaar in het leger had gediend, wat goed te merken was aan haar manier van praten. Het nieuws dat ze te horen hadden gekregen was ongeveer hetzelfde als het weer buiten: winters somber met een hemel waaruit al ruim twee weken een gestage regen viel, die soms gepaard ging met zulke windvlagen dat over het hele eiland de stokoude elzen en torenhoge douglassparren omwaaiden.

‘Meneer Darrow doet nog steeds niet erg zijn best,’ verklaarde ze zodra Seth en zijn vader aan haar bureau waren gaan zitten. Op haar naamplaatje stond G.H. FIELDSTONE en ze stelde zich voor als George. Daarna voegde ze er ‘dokter’ aan toe, voor het geval dat ze al te amicaal dreigden te worden. ‘Dat moet anders,’ zei ze. ‘Dit is een revalidatieoord, met de nadruk op revalidatie. Als meneer Darrow niet meer vooruitgaat...’ Ze maakte zo’n routineus handgebaar in de lucht, dat aangaf dat ze zelf de puntjes maar moesten invullen. Ze keek Seths vader ernstig aan. Kennelijk dacht ze dat hij niet al te

snugger was, want ze voegde eraan toe: ‘Dit is geen verzorgingshuis, begrijpt u.’

Toen stelde ze voor om zelf eens te kijken naar hoe Ralph Darrow met zijn ergotherapeut aan het werk was, vanuit de gang naast de therapieruimte. En dat waren ze nu aan het doen. Met pijn in het hart sloeg Seth zijn grootvader gade.

Het was inmiddels ruim vier weken geleden dat Ralph Darrow een beroerte had gehad, waardoor hij niet meer kon praten en zijn rechterarm niet kon gebruiken. Zijn rechterbeen was ook aangedaan, maar niet zo erg als zijn arm. Zijn been kon hij min of meer weer gebruiken, wat goed nieuws was, hoewel hij nog altijd moeite had om zijn evenwicht te bewaren. Maar zijn arm was een hopeloze zaak. De schade was aangericht, einde arm, en nu moest hij leren om alles met zijn linkerhand te doen. Hij moest ook leren hoe hij met zijn linkerarm zijn rechterarm kon trainen, zodat hij geen contracturen zou gaan ontwikkelen. Als dat gebeurde, zouden er spieren in zijn rechterarm gaan verstijven en in een dwangstand gaan staan.

Dus toen hij weer wat beter kon lopen, kreeg Ralph een paar keer per dag fysiotherapie voor zijn arm. Hij kreeg bovendien twee keer per dag logopedie om te zorgen dat hij weer leerde praten. Ralphs toestand zou voor iedereen een nachtmerrie zijn, maar voor Seths opa, die de laatste tweeënvijftig jaar van zijn drieënzeventig jaren timmerman, tuinman en boswachter was geweest en bovendien veertig hectare bosgrond onder zijn beheer had, was het een soort doodsklap.

Met een knoop in zijn maag keek Seth naar zijn opa. Hij wierp zijn vader een blik toe en zag dat het met Rich Darrow net zo gesteld was. De ergotherapeut liet Ralph oefeningen doen waarbij hij met zijn linkerhand zijn onbruikbare rechterhand tot zijn schouder moest optillen, maar toen de therapeut hem dat voordeed, vertoonde Ralph geen tekenen dat hij het begreep.

Seths vader zei: ‘Hij probeert het niet eens.’ Zijn telefoon ging. Hij haalde hem uit zijn zak, keek er even naar, zei tegen Seth: ‘Het is je moeder,’ en toen in de telefoon: ‘Hoi, liefje. Alles goed?’ Rich luisterde even en Seth spitste zijn oren om het te kunnen volgen. Zijn moeder zei iets waarop zijn vader antwoordde: ‘Je mag best wel weer een pil nemen, Amy. Je raakt er heus niet aan verslaafd, hoor...

Wat ga je er anders mee doen, ze verkopen?... Wees toch niet zo koppig. Neem een pil en rust wat uit. Wij zijn zo weer thuis... Nee. Het ziet er niet goed uit. We hebben het er wel over als Seth en ik terug zijn.' Hij luisterde nog even en zei: 'Doen we. Ik hou van je,' en hij verbrak de verbinding. Hij zei tegen Seth: 'Je moeder zei dat ze van je houdt.'

'Ik ook van haar.' Seth knikte naar zijn grootvader, die nog altijd futloos voor de therapeut zat. 'Wat gaan we nu doen?'

Rich rechtte zijn schouders. 'Met hem praten.'

'Maar als hij niet snapt...?'

'O, reken maar dat hij het snapt, hoor,' zei Rich. 'Ergens daarbinnen zit nog altijd Ralph Darrow. Ik geef je op een briefje dat hij het snapt.'

Seth was daar niet zo zeker van. Hij had het idee dat als zijn opa wel begreep dat als hij naar huis wilde, hij iedereen moest laten zien dat hij weer kon leren praten en ook zijn linkerhand leerde gebruiken in plaats van zijn rechter-, Ralph zich daar met hart en ziel op zou storten. Dan zou hij hier niet wekenlang gewoon maar wat zitten te zitten.

De logopediste liet hem plaatjes zien met daarop woorden als 'kat', 'rat', 'mat'. Ze sprak de woorden die bij de kaarten hoorden hardop uit. Maar Ralph staarde slechts met een doffe blik naar wat hem werd voorgehouden.

De ergotherapeut gaf hem blokken in verschillende vormen die hij met zijn linkerhand in een passend gat moest stoppen, maar hij liet zijn hand gewoon in zijn schoot vallen. Seth had meer dan eens gezegd dat zijn opa helemaal niet leek op de man die daar futloos in een stoel zat en nergens op reageerde. Opa was altijd levenslustig geweest, een gelukkige, wijze man, en op dit moment begreep hij gewoon niet wat er aan de hand was. Op de een of andere manier had niemand van het medisch personeel tot hem weten door te dringen.

Seth liep achter zijn vader aan de fysiotherapie ruimte in. Ze bleven buiten Ralphs blikveld staan tot de ergotherapeute met hem klaar was. Daarop stond de therapeute op en zei – zo opgewekt mogelijk, als je bedacht dat de patiënt amper had meegewerkt – 'Dat was het

voor vandaag. We brengen u weer naar uw kamer.' Op dat moment liepen Rich en Seth naar Ralph toe.

Rich zei tegen de therapeute: 'Wij nemen hem wel mee, als dat goed is,' en hij bracht het op zo'n manier dat daar meer uit sprak dan dat hij haar enkel een handje wilde helpen.

Ze zei tegen Ralph: 'Meneer Darrow, ik laat het nu even aan uw zoon en kleinzoon over,' wat Ralphs aandacht trok. Hij draaide zijn hoofd om en dat was het bewijs dat wat Rich had gezegd klopte: als Ralph iets wilde begrijpen, dan begreep hij het ook helemaal. De therapeute klopte op Ralphs schouder en zei tegen hem: 'Niet in de problemen raken, hè?' en ze liet hen alleen.

Rich ging voor Ralphs rolstoel staan. Hij trok de rem aan en zei tegen zijn vader: 'Eens kijken of je naar je kamer kunt teruglopen. Seth, neem jij de stoel? Pa, ik help je overeind.'

Ralph verstijfde. Rich zei tegen zijn vader: 'Je weet wat er aan de hand is en het wordt tijd dat je ophoudt te doen alsof je dat niet weet. Dit is de deal, pa: als je niet beter je best gaat doen, zal Brenda winnen. Dus denk maar eens goed na of dat is wat je wilt.'

Brenda was Brenda Sloan. Ze was Seths tante en de jongere zus van Rich Darrow. Ze zwom in het geld en dat mocht de wereld weten ook. Ze woonde in een chique wijk in Medina, ten oosten van Seattle en aan de overkant van Lake Washington, waar haar man goudgeld had verdiend met peperduur onroerend goed, en waar Brenda een succesvol bedrijf had in het verkoopklaar maken van woonhuizen voordat die te koop werden aangeboden. Althans, daar hield ze zich mee bezig voordat ze zich ging bemoeien met Ralph Darrows gezondheid en welzijn, waar ze zich ongeveer vierentwintig uur na Ralphs beroerte bovenop had gestort.

Ze was op het eiland opgedoken en had verklaard dat Ralph 'overduidelijk' niet langer in z'n eentje kon blijven wonen. Hij had immers een beroerte gekregen toen hij alleen was, wat pas uren later was ontdekt. Dus voor haar was het klip-en-klaar dat hij niet meer alleen kon blijven.

Brenda Sloan was totaal niet onder de indruk van het feit dat Ralph Darrow helemaal niet alleen woonde. Hij deelde zijn huis met een tienermeisje dat in ruil voor kost en inwoning het huis schoonmaak-

te en kookte. Dit k nd, zoals Brenda haar noemde, was niet bij hem toen de beroerte toesloeg. En d t gaf duidelijk aan hoe de toekomst er voor Ralph uit zou zien als hij naar huis terugging.

‘Als hij weer een beroerte krijgt en ze er weer niet is, dan gaat hij dood,’ zei Brenda steeds maar weer. ‘Is d t dan wat je wilt, Rich?’

Dat wilde niemand, maar behalve Brenda was er geen mens die vond dat Ralph zijn huis uit moest.

2

In het staatspark van Deception Pass was het wat beter weer. Terwijl in Coupeville, in het centrum van Whidbey, de regen met bakken uit de hemel was gekomen, was het op het noorden van het eiland ook wel nat, maar niet zo erg om er een wandeltocht voor af te blazen.

Trouwens, in het noordwesten van de Pacific liet niemand met een beetje pit zich door een druppel regen tegenhouden. Je hoefde je er alleen maar op te kleden en je moest zorgvuldiger je weg zoeken over de paden in het park. Maar op een bepaald gedeelte werden wandelaars grotendeels tegen het weer beschermd. Want ondanks het feit dat ze steeds hoger klommen, werd het pad beschut door een paar van de grootste bomen van het park: Canadese dennen die als wolkenkrabbers oprezen, douglassparren die overal kleine dennen-appels uitschudden, geurige ceders en aardbeibomen die hun takken met gegroefde bast uitstrekten boven de bosgrond. Dit alles vormde een gewelf waar alleen de hevigste regen doorheen kon komen. Natuurlijk waren er onderweg ook zwerfkeien die voor de wandelaars een lastig obstakel vormden, want die konden glad zijn, maar de drie mensen die over het pad liepen hadden daar geen last van.

Becca King – zestien jaar – was een van de wandelaars. De tweede was haar vriendje Derric. De derde was de vijftienjarige Rejoice Ayoka. Becca had meteen nadat zij en Derric het meisje voor deze trektocht hadden opgehaald gemerkt dat Rejoice niet lekker in haar vel zat. Tot nu toe was de achttienjarige Derric altijd alleen naar La Conner gereden om Rejoice te bezoeken, wat Becca geen enkel probleem vond. Maar hoewel zij en Derric een stel waren, deelde hij het verleden met het jongere meisje, en ook wat daarna kwam: ze waren beiden afkomstig uit Oeganda en beiden geadopteerd uit hetzelfde weeshuis in Kampala. En er waren nog wat haken en ogen aan de relatie tussen Derric en Rejoice. Maar die had Derric nog niet aan

Rejoice verteld en Becca was niet van plan om daar ook maar enige toespeling op te maken.

Nu waren ze bijna bij het laatste gedeelte van het pad. Dat werd moeilijker begaanbaar, want ze moesten de steile afdaling van een klif nemen, waarna ze op een pad moesten springen dat grensde aan een sombere winterse watervlakte die Cornet Bay heette en waar de regen op neerkletterde. Derric ging als eerste, zodat hij als vangnet kon fungeren voor het geval dat een van de meisjes zou uitglijden, en toen hij beneden was en op het pad eronder was gesprongen, draaide hij zich om om de meisjes te helpen.

Becca was voorzichtig. Ze concentreerde zich op meer dan alleen haar voetenwerk. Ze deed ook haar uiterste best om haar geest zo blanco mogelijk te houden. *Alles leegmaken*, dat was een mantra waarmee ze dat wilde bereiken. Sinds ze uit Derrics auto was gestapt, had ze haar hoofd herhaaldelijk het zwijgen moeten opleggen, en alleen wanneer ze iets tegen elkaar zeiden, liet ze er iets anders in toe.

Becca was zich nog op haar mantra aan het concentreren toen ze Derric geschrokken hoorde zeggen: 'Hé, niet zo, Rejoice!' Ze keek op en zag dat het andere meisje van plan was om naar het pad omlaag te springen met haar armen achter zich uitgestrekt, alsof ze wilde vliegen.

'Hij heeft gelijk,' zei Becca tegen het vijftienjarige meisje. 'Niet doen, Rejoice!'

Maar Rejoice trok zich niets aan van hun waarschuwingen, want ze lachte en riep: 'Vang me dan, Derric!' en ze gooide zichzelf van de hoge plek naar hem toe.

Derric klauterde omhoog terwijl hij zei: 'Wat ben je toch een suferd om...' Maar hij wist haar op te vangen, hoewel ze beiden op hun billen in de modder terechtkwamen. Rejoice lachte toen Derric overeind krabbelde.

'Ik wist dat je het kon!' Ze klapte in haar handen, alsof de jongen zich speciaal voor haar zo heldhaftig had gedragen.

Derric keek naar Becca en ze hoorde hem glashelder. *Hoe zij erover denkt*, kwam zo duidelijk bij haar binnen dat het leek alsof hij het hardop had gezegd, hoewel hij geen woord had gesproken.

Ze wilde iets terugzeggen. Inwendig zei ze wat ze dan gezegd zou hebben als Derric maar had geweten dat ze kon horen wat er in zijn

hoofd omging: het gaat niet om wat ik denk. Het gaat om wat Rejoice denkt. Kijk maar uit. Maar ze zei niets. In plaats daarvan glimlachte ze naar hem toen hij voor hun laatste sprong naar haar toe kwam om haar te helpen.

‘O, Becca was te bang om te springen,’ zei Rejoice luchtig.

Derric antwoordde: ‘Becca was gewoon zo sl m om niet te springen. Je had wel een been kunnen breken.’

‘Welnee,’ kaatste Rejoice terug. ‘Ik wist dat jij me zou opvangen.’

Hoewel het pad langs Cornet Bay nu nagenoeg effen was, in de richting van de brug over Deception Pass met zijn woelige wateren, had Rejoice kennelijk toch behoorlijk wat moeite om haar evenwicht te bewaren. ‘Veel te glad!’ zo verklaarde ze terwijl ze Derric zo nu en dan voor steun vastgreep. ‘Kun jij me helpen, Derric?’ werd een steeds weerkerend refrein.

Derric hield zijn hoofd koel. Wat Becca betrof was hij een toonbeeld van geduld met het jongere meisje. Het was alweer een paar weken geleden sinds Becca hem had meegenomen naar La Conner om Rejoice te ontmoeten. Het was duidelijk dat hij het nog te vroeg vond om meer te doen dan enkel wanneer hij maar kon naar haar toe te gaan en tijd met haar door te brengen. Het zag er niet naar uit dat er binnenkort een eerlijk gesprek met haar zou worden gevoerd.

Het probleem daarmee was dat Rejoice Derrics bezoekjes verkeerd begon op te vatten. Becca kreeg zo haar bedenkingen toen het meisje Derric vaker dan drie keer per dag ging bellen. Dus toen Derric Becca had uitgenodigd voor deze trektocht, had Becca gezegd: ‘Graag,’ want dat was precies wat ze wilde: weten wat er met Rejoice aan de hand was.

Eenmaal terug bij Derrics auto legden ze daar hun spullen in, samen met het overgebleven eten dat ze hadden meegenomen. Rejoice riep: ‘Voorin!’ en over haar schouder naar Becca: ‘Daar zit ik altijd, weet je,’ en ze stapte in de auto.

Derric mompelde: ‘Sorry, liefje,’ toen hij de achterklep van de Subaru Forester dichtdeed.

‘Geeft niet,’ zei ze en ze voegde eraan toe: ‘Maar jij en ik moeten wel praten.’

Hij gaf geen antwoord. Tijdens het laatste stuk van hun wandeling

had ze zich weer aan haar alles-leegmaken-mantra vastgeklampt dus ze hoorde verder niets van zijn gedachten. Ze stapte in de auto en zei tegen zichzelf dat het trouwens helemaal niet zo'n verkeerd vooruitzicht was om de achterkant van Derrics donkere, geschoren schedel te kunnen bestuderen. Zijn huid had de kleur van pure chocolade en vanuit haar hoek achter de voorste passagiersstoel kon ze de gladde welving van zijn wang zien, evenals zijn kaakspier die hij bewoog als er iets door hem heen ging wat hij liever niet wilde laten blijken.

Toen ze wegreden, verklaarde Rejoice: 'De volgende keer neem ik sandwiches mee. Wat voor sandwiches vind jij het lekkerst, Derric? Pindakaas met jam? Rosbief? Ham?'

'Alles behalve een *bologna*,' antwoordde hij en met een blik over zijn schouder naar Becca: 'En jij, liefje?'

'Ik vróég het niet aan Becca,' zei Rejoice.

'Geeft niet,' zei Derric. 'Ik wel.'

Rejoice trok haar schouders in de woedendemeisjesmodus. Ze vuurde een blik op Derric af en zei: 'Oké. En jij, Becca? Eet je eigenlijk wel sandwiches? Ik durf te wedden dat je denkt dat je er dik van wordt. Jij leeft zeker alleen op selderij.'

Inwendig moest Becca erom lachen. Toen ze zestien maanden geleden voor het eerst voet op het eiland zette, kon je haar eerder dik noemen, hoewel haar moeder dat liever mollig noemde, aangezien ze elk hapje eten in de gaten hield dat Becca naar binnen werkte. Maar ze vond het beangstigend om aan haar moeder te denken, dus zei Becca: 'Ik neem meestal tonijn. Maar dan wel met een hele lading mayo en saus. En ik heb het liefst volkorenbrood.'

'Natuurlijk,' sputterde Rejoice. 'Dat is gezónder.'

Er viel een ongemakkelijke stilte. Derric keek in de achteruitkijkspiegel naar Becca. Ze wierp hem een blik toe om hem te laten weten dat hij bepaalde dingen niet langer kon uitstellen, maar bleef intussen vasthouden aan 'alles leegmaken', want ze wilde niet horen wat hij dacht. Aan de andere kant had ze het niet erg gevonden om te weten wat er in Rejoice' hoofd omging. Maar als ze haar mantra zou loslaten, zou ze ook Derrics gedachten weer horen, en ze had zich al lang geleden gerealiseerd dat zij en Derric op gelijke voet met elkaar moesten omgaan en dat ze hem dus de privacy van zijn eigen

gedachten moest gunnen. Uiteindelijk zou ze die toch wel te weten komen.

Wat ook nu het geval was. Derric vroeg aan Rejoice: 'Mag ik je wat vragen?'

'Hangt ervan af,' zei Rejoice. 'Van mijn moeder mag ik pas op mijn zestiende met een jongen afspreken. En dan heb ik het over een echte date, zoals 's avonds naar de film gaan of zo.'

'Dat weet ik.'

'O.' Ze klonk teleurgesteld. 'Wat wilde je me dan vragen?'

'Waarom je je haar hetzelfde draagt als blanke meisjes.'

Becca kromp ineen. Wat was hij toch een sukkel. Meisjes en hun haar...? Daar moesten jongens hun kop over houden. En in het geval van het haar van Rejoice had Derric het juist beter andersom kunnen doen. En dan dat 'als blanke meisjes'? Stom, stom, stom.

Het verbaasde haar dan ook niet toen Rejoice op hoge toon vroeg: 'Wat mankeert er aan mijn haar?'

'Zo recht en glad? Het ziet er... Ik weet niet. Het ziet er zo onnatuurlijk uit.'

Becca wilde wel tegen Derric zeggen: hou je kop! Ze wilde ook zeggen: ben je gestoord, of zo? Maar in plaats daarvan wachtte ze op Rejoice' reactie, die gauw genoeg kwam.

'Wat wil je dan dat ik doe, hè? M'n hoofd kaalscheren, zoals jij?'

Hij haalde zijn schouders op. 'In Kampala had niemand zulk haar als jij. Weet je dat dan niet meer?'

'Daar had ik niet eens haar,' zei ze tegen hem. 'En het enige wat ik nog weet is dat mijn hoofd werd kaalgeschoren. Waarom eigenlijk? Had ik luizen of zo?'

'Iedereen liet zich kaalscheren. Of het haar was zo superkort dat ze het niet hoefden te kammen en het niet afbrak.'

'Mijn haar breekt niet af,' zei Rejoice.

'Dat komt door al die rommel die je erin smeert. Wat is dat trouwens voor spul?'

'Eh, Derric...?' Toen hij in de spiegel keek, wierp Becca hem een blik toe van: kappen.

'Ik vind mijn haar wel mooi,' zei Rejoice. 'Ik had kroeshaar dat alle kanten op stak en toen kwam mijn moeder hiermee aanzetten. Ik vind het mooi.'